

**УХВАЛА
ДРУГОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Павлова Валентина Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини четвертої статті 328 Кодексу адміністративного судочинства України

Київ
9 листопада 2023 року
№ 188-2(І)/2023

Справа № 3-177/2023(332/23)

Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України у складі:

Гришук Оксани Вікторівни – головуючого, доповідача,
Петришина Олександра Віталійовича,
Совгирі Ольги Володимирівни,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Павлова Валентина Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини четвертої статті 328 Кодексу адміністративного судочинства України.

Заслухавши суддю-доповідача Гришук О.В. та дослідивши матеріали справи, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а:

1. Павлов В.В. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням перевірити на відповідність частинам першій, другій статті 55, статті 129¹ Конституції України (конституційність) частину четверту статті 328 Кодексу адміністративного судочинства України (далі – Кодекс).

Згідно з оспорюваними приписами статті 328 Кодексу „підставами касаційного оскарження судових рішень, зазначених у частині першій цієї статті, є неправильне застосування судом норм матеріального права чи порушення норм процесуального права виключно в таких випадках:

1) якщо суд апеляційної інстанції в оскаржуваному судовому рішенні застосував норму права без урахування висновку щодо застосування норми права у подібних правовідносинах, викладеного у постанові Верховного Суду, крім випадку наявності постанови Верховного Суду про відступлення від такого висновку;

2) якщо скажник вмотивовано обґрунтував необхідність відступлення від висновку щодо застосування норми права у подібних правовідносинах, викладеного у постанові Верховного Суду та застосованого судом апеляційної інстанції в оскаржуваному судовому рішенні;

3) якщо відсутній висновок Верховного Суду щодо питання застосування норми права у подібних правовідносинах;

4) якщо судові рішення оскаржується з підстав, передбачених частинами другою і третьою статті 353 цього Кодексу.

Підставами касаційного оскарження судових рішень, зазначених у частинах другій і третій цієї статті, є неправильне застосування судом норм матеріального права чи порушення норм процесуального права“.

2. Зі змісту конституційної скарги та долучених до неї документів і матеріалів впливає таке.

2.1. Головне управління Державної податкової служби в Одеській області (далі – Управління) звернулося до суду з адміністративним позовом про стягнення з фізичної особи-підприємця Павлова В.В. суми заборгованості із земельного податку з фізичних осіб у розмірі 616 088,40 грн.

Одеський окружний адміністративний суд рішенням від 6 грудня 2022 року в задоволенні позову відмовив, проте зазначив, що „доводи представника

відповідача щодо того, що Павлов В.В. використовує земельні ділянки для проведення господарської діяльності та не є платником земельного податку з фізичних осіб, а тому прийняті рішення (правочини) є нікчемними, суд не приймає до уваги, оскільки в межах розгляду справи за позовом суб'єкта владних повноважень про стягнення заборгованості суд позбавлений процесуальної можливості здійснювати правовий аналіз питання правомірності нарахованих контролюючим органом грошових зобов'язань“.

Управління звернулося з апеляційною скаргою до П'ятого апеляційного адміністративного суду, який постановою від 9 травня 2023 року задовольнив її частково: рішення суду першої інстанції скасував у частині відмови в задоволенні позовних вимог про стягнення з Павлова В.В. суми податкового боргу в розмірі 308 044,20 грн та ухвалив нове рішення у відповідній частині, яким адміністративний позов Управління задовольнив частково.

Павлов В.В. оскаржив у касаційному порядку рішення судів першої та апеляційної інстанцій на підставі пункту 1 частини четвертої статті 328 Кодексу. Зокрема, він просив „застосувати наслідки нікчемного правочину“, оскільки „судом першої інстанції відмовлено в розгляді наслідків нікчемності правочину, а апеляційною інстанцією залишено в силі такі висновки суду першої інстанції“.

Касаційний адміністративний суд у складі Верховного Суду ухвалою від 22 червня 2023 року касаційну скаргу повернув з огляду на те, що Павлов В.В. не навів визначених Кодексом підстав для оскарження судових рішень у касаційному порядку.

Павлов В.В. повторно звернувся з касаційною скаргою, проте Верховний Суд ухвалою від 28 липня 2023 року повернув її з тих самих підстав.

2.2. Автор клопотання стверджує, що в частині четвертій статті 328 Кодексу не визначено підстави для звернення до суду касаційної інстанції у випадку „незастосування судом першої та апеляційної інстанції наслідків недійсності правочину“. На думку Павлова В.В., неможливість оскарження постанови суду

апеляційної інстанції у його справі „нівелює норми“ статті 129¹ Конституції України та призводить до того, що „нікчемний правочин визнається діючим“.

Обґрунтовуючи свої твердження, суб'єкт права на конституційну скаргу посилається на Конституцію України, Кодекс, рішення Конституційного Суду України, а також на судові рішення у справах інших осіб та його справі.

3. Розв'язуючи питання про відкриття конституційного провадження у справі, Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Згідно із Законом України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга має містити обґрунтування тверджень щодо неконституційності закону України (його окремих положень) із зазначенням того, яке з гарантованих Конституцією України прав людини, на думку суб'єкта права на конституційну скаргу, зазнало порушення внаслідок застосування закону (пункт 6 частини другої статті 55); конституційна скарга вважається прийнятною за умов її відповідності вимогам, передбаченим, зокрема, статтею 55 цього закону (абзац перший частини першої статті 77); Конституційний Суд України відмовляє у відкритті конституційного провадження, визнавши конституційну скаргу непринятною, якщо зміст і вимоги конституційної скарги є очевидно необґрунтованими (частина четверта статті 77).

Зі змісту конституційної скарги вбачається, що автор клопотання не навів аргументів щодо невідповідності Конституції України частини четвертої статті 328 Кодексу, не вказав, яке його право порушено внаслідок її застосування, а лише висловив незгоду із судовими рішеннями в його справі, що не можна вважати обґрунтуванням тверджень щодо невідповідності Конституції України оспорюваних приписів Кодексу в розумінні пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“.

Отже, автор клопотання не дотримав вимог пункту 6 частини другої статті 55 Закону України „Про Конституційний Суд України“, що є підставою

для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 цього закону – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 50, 55, 56, 58, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“, відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Друга колегія суддів Першого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Павлова Валентина Володимировича щодо відповідності Конституції України (конституційності) частини четвертої статті 328 Кодексу адміністративного судочинства України на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала є остаточною.

**ДРУГА КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ПЕРШОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**